

GONIECZESTOCHOWSKI

DZIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITFRACKI

CENA PRENUMERATY: Miesięcznie z przesyłką pocztową 5 zł. 25 gr. Dla odbierających pismo na miejscu 3 zł. 25 gr. Cena pojedynczego numeru 10 groszy. Konto czekowe w Poczcie Kasie Oszczędnościowej Nr. 6126.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA
Częstochowa, Nałw. Marji P. 52. Tel. 2245. Skra. p. 62.
Redaktor lub jego zastępca przyjmują odczytanie z wyjątkiem dni świątecznych od godz. 10-3 po poł.
Rekopisów nadesłanych redakcja nie zwraca.

CENY OGŁOSZEŃ: Za wiersz milimetryowy przed tekstem 50 gr. W tabelki i nadesłane 40 gr. za tekstem 30 gr. Drobnie ogłoszenia wiersz napisowy 25 gr. każdy dzień wyraz po 15 gr. Najdłuższe ogł. drobne 21.154. Ogłoszenia zamiejscowe i matrymonialne 50 proc. drożej. Ogłoszenia zagraniczne 100 proc. drożej. W numerach świątecznych i niedzielnych ceny o 25 proc. droższe. Ogłoszenia skłonne, fantazyjne, cyfrowe i bilansowe o 50 proc. droższe.

Sklep „Goniec Częstochowski”, ul. Panny Marji 26.—Telefon nr. 2854.

Już tylko o 10 lat pokoju prosi Europa

Londyn. — W dzienniku „Observer” naczelny publicysta tego organu Garvin, powołując się na niedawną rozmowę lorda Lothiana z Hitlerem w Berlinie, sugeruje, by platforma mających wkrótce nastąpić rozmów angielsko-niemieckich została przesunięta i by zamiast rokować oddzielnie nad każdym z 5-ciu punktów, propozycji angielsko-francuskich, które nie wszystkie są do przyjęcia przez rząd niemiecki, podjęta została dyskusja nad „wielkim projektem 10-letniego pokoju”.

Informacje, otrzymane z innych źró-

deł, zdają się świadczyć, że pod określeniem tem kryje się projekt angielsko-niemiecki jakiegos ogólno-europejskiego paktu, któryby miał być rozejmem na lat 10 i zastąpiłby proponowany pakt nadnaujaski i pakt wschodnio-europejski wzajemnej pomocy.

Projekt taki, według opinii angielskiej, nie wykluczałby zawarcia proponowanego zachodnio-europejskiego paktu lotniczego, umożliwiłoby podjęcie rokowań nad ograniczeniem zbrojeń i ułatwiłoby Niemcom powrót do Ligi Narodów.

skim, należy przykładowie napiętnować. Dziennik donosi także, że policja przeszkodziła dr. Schuschniggowi w wzięciu udziału w niedziele rano w urzędowaniu dla niego nabożeństwie.

Sensacyjne pogłoski o wykryciu spisku monarchistycznego w Niemczech?

Wiedeń. — Mimo zaprzeczeń poselstwa niemieckiego w Wiedniu o wydaleniu ze służby dyplomatycznej sekretarza legacji niemieckiej Tschirsky'ego z powodów natury politycznej, krąży tutaj w dalszym ciągu wiadomości, że afera Tschirsky'ego pozostaje w ścisłym związku z wykryciem w Niemczech spisku monarchistycznego. Materiał zebrany przez niemiecką tajną policję państwową obciąża silnie w tym kierunku Tschirsky'ego. W spisku tym uczestniczyć miała także część Reichswehry.

Wedle dalszych wiadomości, rząd Rzeszy zagroził miał Kronprinzowi konfiskacją całego majątku Hohenzollernów, o ile ruch monarchistyczny w Niemczech nie zaprzestanie natychmiast dalszej akcji.

Niektórzy twierdzą nawet, że stracenie baronówny von Berg i p. Natzmer pozostaje w ścisłym związku z wykryciem akcji monarchistyczno-konserwatywnej.

Święto narodowe Estonii.
Prezydent Państwa Estońskiego Päts. (Z okazji przypadającego w dniu 24-go b. m. święta narodowego Estonii).

Simon chce naprawić stosunki polsko-litewskie.

Paryz. — Nieoczekiwane posiedzenie brytyjskiej rady gabinetu, w którego wyniku sir John Simon odbył dłuższą konferencję z królem, komentowane jest w państwowych kołach dyplomatycznych w związku z bliską podróżą angielskiego sekretarza stanu ministerstwa spr. zagr. do Berlina, Warszawy i Pragi, a prawdopodobnie i do Moskwy.

Ze strony dobrze poinformowanej wyrażono opinię, że w razie zdecydowania po stronie sir Johna Simona do Warszawy, jednym z głównych tematów, jakie poruszy on w rozmowie z przedstawicielami rządu polskiego, będą sprawy stosunku Polski do państw bałtyckich, a w szczególności Litwy... Przychylnie się mianowicie, że Simon zechce się przekonać o szansach nawiązania stosunków dyplomatycznych między Warszawą a Kownem, co — jak wiadomo — byłoby pierwszym warunkiem jakichkolwiek dalszych projektów organizacyjnych w tej części Europy.

Kapitulacja hitlerowców w Górnej Austrii

DOBROWOLNIE USTĄPILI I ODDALI ZAPASY BRONI

Wiedeń. — Sensacja dnia jest dobrowolna rezygnacja wszystkich przywódców narodowo-socjalistycznych w Austrii Górnej z dalszej akcji zwróconej przeciwko Austrii.

Wczoraj, w poniedziałek, zgłosili się do dyrektora służby bezpieczeństwa w Linzu przywódcy hitlerowscy i zakomunikowali mu swą decyzję w kierunku dobrowolnego rozwiązania wszystkich swych organizacji w Austrii Górnej. Rozwiązanie to dotyczy narodowo-socjalistycznych organizacji wojskowych S. A. i S. S., dalej zaś organizacji politycznej, tudzież organizacji młodzieży hitlerowskiej w Austrii Górnej.

Równocześnie wydali przywódcy hitlerowscy dobrowolnie wszystkie zapasy broni i amunicji, tudzież tajną, radiową stację nadawczą, która dotąd była w użytku.

Ta sensacyjna kapitulacja wywołała w tutejszych kołach politycznych zupełnie nieprzypuszczalnych na taką niespodziankę, obrzymie poruszenie. Przywódcy hitlerowscy oświadczają, że pragną w ten sposób uchronić siebie oraz swych towarzyszy od kar, przewidzianych za te przestępstwa. Przywódcy hitlerowscy oświadczyli również, że wpłyną w tym kierunku na wszystkich swych towarzyszy, aby wstrzymali się w przyszłości od wszelkiej akcji nielegalnej skierowanej przeciwko Austrii.

Przywódcy hitlerowscy oświadczają poza tem, że odbudowa Austrii na podstawie chrześcijańskiej i narodowej stać będzie w programie idei ogólnoniemieckiej, z którą zgadzają się całkowicie.

Charakterystyczne jest, że reżim austriacki nie wierzy ciągle jeszcze, mimo tych sensacyjnych zapewnień hitlerowców, w szczerosć ich intencji, przypuszczając, iż może to być tylko podstęp, celem uspienia czujności władz.

Plan zamachu na kanclerza Austrii w Paryżu.

Wiedeń. — „Ami du Peuple” dowiadyuje się, że na kanclerza Austrii Schuschnigga planowano zamach. Na kilka dni przed przyjazdem kanclerza austriackiego policja dowiedziała się, że pewne niebezpieczne elementy przyjechały do Paryża, by zamordować Schuschnigga.

Paryż. — Paryskie dzienniki prawicowe atakują ostro francuskiego ministra spraw wewn. w związku z wizytą austriackiego kanclerza w Paryżu.

„Echo de Paris” opiera swój atak na wiadomości, że podobno kanclerza austriackiego poproszono, by w interesie swego własnego bezpieczeństwa nie wziął udziału w nabożeństwie, które miało odprawić w związku z jego pobytom w Paryżu. Skoro już — pisze dziennik — potajemne przybycie ministrów austriackich do Paryża musi się określić, jako poważny błąd rządu francuskiego, to trudno zrozumieć, jak minister spraw wewnętrznych po raz drugi mógł okazać się niezgodnym do zapewnienia bezpie-

czeństwa szefa zaprzyjaźnionego rządu.

W „Figaro” protestuje d'Ormesson bardzo ostro przeciw metodom komunistyczno-marksiowskiego Frontu jednności, które określa, jako gwałtowny atak na godność narodową Francji. Wstrętny incydent — pisze d'Ormesson — który polegał na tem, że austriacki kanclerz związkowy, przybywający do stolicy, miał wysiąść na małym dworcu podmie-

Czy dojdzie do zażegnania zatargów

MIEDZY WŁOCHAMI A ABISYNJĄ.

Londyn. — „Daily Express” donosi, iż Addis Abeby, iż poseł włoski zgodził się wczoraj na zasadę, w myśl której koczownicze plemiona będą miały prawo przekraczać strefę neutralną.

Posel włoski zaproponował, by strefa neutralna rozciągała się pomiędzy Adubą a Ado na szerokości 6 km.

Rząd abisyński wyraził swą zgodę, zaznaczając, iż wyczołuje swą pierwotną propozycję, by w rokowaniach, dotyczących strefy neutralnej, brali udział oficjerowie belgijscy i szwedzcy.

Transporty wojenne płyną

Rzym. — Podsekretarz stanu w ministerstwie wojny gen. Baistrocchi dokonał inspekcji statku „Conte Biancamano” o pojemności 24,000 tonn, który zabiera z Messyny do Afryki wschodniej amunicję i nowe kontyngenty wojska.

Trzy inne okręty zabiorą z Neopolu amunicję i wojsko.

Donoszą z Masaua (port włoski w Erytrei) o przybyciu okrętu „Argentyna”, który wyładował pierwszy bataljon czarnych koszul (milicji faszystowskiej), wysłany z Włoch do Erytrei. Okręt powitany był entuzjastycznie przez ludność włoską miasta oraz przez komisarza królewskiego dr. Gamba. Dowódca bataljonu wystąpił telegraficzny meldunek do wy-

sokiego komisarza Somali i Erytrei gen. De Bono. Następnie spodziewane jest przybycie okrętu „Gange”, na którego pokładzie znajdują się dwa dalsze bataljony milicji.

Ładowanie bataljonu milicji w Erytrei zdaje się potwierdzać oddawna krążące pogłoski, że włoskie sfery wojskowe dążą w obecnej chwili przedewszystkiem do wzmocnienia pogotowia wojennego w Erytrei, która, ze względu na swe położenie geograficzne, może być łatwiej zagrożona przez Abisynję, niż Somali, w Somali natomiast rozwija się podobno akcja werbunkowa wśród tubylców.

Ustawa o motoryzacji kraju

75-PROC. OBNIŻKA CŁA DLA SAMOCHODÓW.

Warszawa. — W końcu tygodnia ukazał się ma rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie motoryzacji kraju.

Rozporządzenie to ukazuje się zaraz po podpisaniu polsko-brytyjskiego traktatu handlowego.

Obniżka celną wyniesie trzy czwarte obecnej taryfy celnej.

Zakładanie montażowni samochodowych w Polsce odbywać się będzie na podstawie systemu koncesyjnego.

Prawo do zakładania montażowni o trzymającą te firmy zagraniczne, które za kupią bony inwestycyjne, z których wpływ będzie użyty na budowę dróg w Polsce.

Ustawa motoryzacyjna spowoduje niewątpliwie znaczne ożywienie w życiu gospodarczym państwa.

PODPISANIE TRAKTATU.

Londyn. — Ze względów technicznych podpisanie polsko-brytyjskiego traktatu handlowego nie nastąpi dziś, lecz w środę o godz. 10-ej m. 30 przed południem.

Czego żądali ministrowie austriaccy w Paryżu?

Paryz. — Przeszło godzinna rozmowa kanclerza Austrii Schuschnigga i ministra spraw zagr. Berger - Waldenegg z premierem Flandinem i min. Lavalem otworzyła w piątek serię doniosłych francusko-austriackich konferencji, których głównym przedmiotem jest sprawa realizacji paktu nadnaujaskiego.

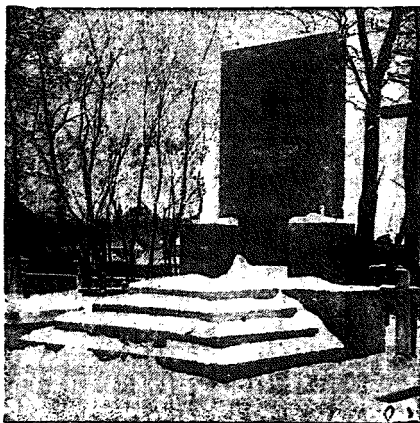
Kanclerz Schuschnigg zamierza w Paryżu i Londynie uzyskać przedewszystkiem przyznanie Austrii zupełnie równorzędności stanowiska pod względem praw i obowiązków z innymi sygnatariuszami projektowanego paktu nadnaujaskiego.

We francuskich kołach politycznych postulat ten interpretuje się jako wstęp do dalszych żądań ogólnej równości praw, których Austrija domagać się zamierza róż-

Pomnik poległych legionistów w Lubartowie

Pomnik na cmentarzu parafialnym w Lubartowie na grobie 22 legionistów poległych w 1915 r. na polach powiatu lubaszowskiego, postawiony przez Zarząd Oddziału Zw. Legionistów w Lubartowie. Poświęcenie pomnika nastąpi w najbliższych dniach.

Uroczyste odsłonięcie tablicy

KU CZCI SZOPENA W DREZNIE.

W stolicy Saksonji Dreźnie odbyła się w dn. 22 b. m. wielka uroczystość ku czci Fryderyka Szopena.

Neumarkt, gdzie przed stu laty mieszkał Szopen i przylegające doń ulice, zapelnione były tysiącami tłumami mieszkańców. Historyczny dom przybrany został zielenią i sztandarami polskimi i niemieckimi.

Około godz. 18-ej goście polscy: ambasador Lipski, prez. Starzyński, wiceprez. Krakowa Szoczyłaś, konsul R. P. w Lipsku Brzeziński oraz jego zastępca Czudowski, prof. Jachimecki, attache ambasady Perłowski oraz wybitni dygnitarze państwowi niemieccy z namiestnikiem Saksonji Mutschmannem i nadburmistrzem Drezną Zoernerem na czele zebrałi się w muzeum historycznym w namio-cie tureckim, zdobytym w bitwie pod Wiedniem przez wojska saskie pod wo-dza króla Jana III. Przybyło wielu przed-stawicieli nauki, sztuki i wybitnych mu-zyków Drezną, również licznie stawili się czołowi przedstawiciele kolonji pol-skiej.

O godz. 13-iej m. 30 orszak gości polskich i dygnitarzy niemieckich udał się pochodem z muzeum historycznego przed dom przy Neumarkt nr. 1. Tysięczne tłumy pozdrowili przybyłych wzniesieniem rąk. Trębace w strojach starożytnych odegrali powitalną fanfarę, poczem za-brał głos nadburmistrz Drezną Zoerner.

Mówca przypomniał, iż Polskę i Saksonję łączyły w przeszłości wspólne prze-zycia. W r. 1683 wojska saskie walczyły z armją polską pod Wiedniem pod do-wództwem króla Jana Sobieskiego. Prze-żyliśmy długi okres pod wspólnemi mo-narchami. Wspominał pamiętki z czasów tej epoki są tego świadectwem. Pamiętki te oglądał Fryderyk Szopen, który, tak jak w swym czasie Goethe, zachwycał się relikwiami sztuki, zgromadzonemi w Warszawie i Dreźnie. Dziś w 125-ty rocz-nicę urodzin Szopena Drezną postanowi-ło w dowód pamięci dla największego polskiego geniusza muzyki odsłonić ta-blicę pamiątkową w miejscu, gdzie jego

przeżycia były bodźcem dla powstania je-go arcydzieł sztuki.

Przed rokiem — mówił nadburmistrz Zoerner — wodzowie Polski i Niemiec porozumieli się, owiani chęcią i wolą, aby stosunki obu narodów na nowę tory wpro-wadzić drogą przyjacielskiego porozumie-nia. Nic nie może pokojowego dzieła na-szych wodzów lepiej wzmocnić i utrwalić jak pielęgnowanie historycznych pamiątek ze wspólnie przeżytych przez dwa na-rody czasów. Drezną miasto sztuki i mu-zyki uważa za zaszczyt, iż jemu przypa-da rola pośrednika między narodami.

Prez. Starzyński dokonał następnie u-roczystego odsłonięcia tablicy pamiątko-wej, wmurowanej w fasadę domu przy Neumarkt nr. 1. Tablicę wykonał młody utalentowany rzeźbiarz, Drezeńczyk, Herman Raddacz. Napis na tablicy w je-zyku niemieckim brzmi: „W tym domu mieszkał i tworzył Fryderyk Chopin. 1829 — 1836“.

Skołei zabrał głos prez. Starzyński, któ-ry podkreślił, iż okres bytu Szopena w Dreźnie zbiegł się z okresem intensywno-go zblżenia Warszawy z Drezną. „Emigranci polscy w tym okresie witani byli w Dreźnie jak swoi. W Dreźnie szu-kali schronienia: pułk. Bojanowicz, por.

M. Chodkiewicz, pōseł Maciej Wodziński, poeta i officer Brodziński.

W Dreźnie przebywali Mickiewicz i Słowacki. Szopen bawił w Dreźnie kilka razy. Za każdym razem tworząc znakomite dzieła, które przetrwają wieki. Dziś Drezną postanowiło uczcić Szopena, od-dając hołd zarazem kulturze narodu, któ-ry go wydał, za to Warszawa dziękuje Dreźnie najgoręcej. Wiemy, jak przyjmowa-no w Dreźnie Szopena i ile okazano mu serca. Wiemy, jak go kochano i dziś za tę miłość, którą obdarzacie naszego wielkiego rodaka dziękujemy wam ser-decznie.

Po zakończeniu uroczystości uczestni-cy zwiedzili pokoje, w których w swoim czasie mieszkał Szopen, poczem odbyło się śniadanie, wydane przez nadburmi-strza Zoenera.

W godzinach popołudniowych goście polscy zwiedzali miasto, wieczorem zaś odbył się na ratuszu uroczysty koncert szopenowski.

„Czy wiecie, że..“

...pewien chłeczek, zmarły niedawno, nie miał zamiaru kupić kotów. Prze-znaczył więc w testamentie znaczną sumę na zakup 150 paczek cukierków dla pań, które równie jak on, nie lubiły ko-tów. Między innymi paczkę cukierków otrzymała wdowa po prezydencie, p. C. Coolidge za to, że w swoim czasie kazała wytruć w Białym Domu koty, dobiegają-ce się do śpiewających ptaków.

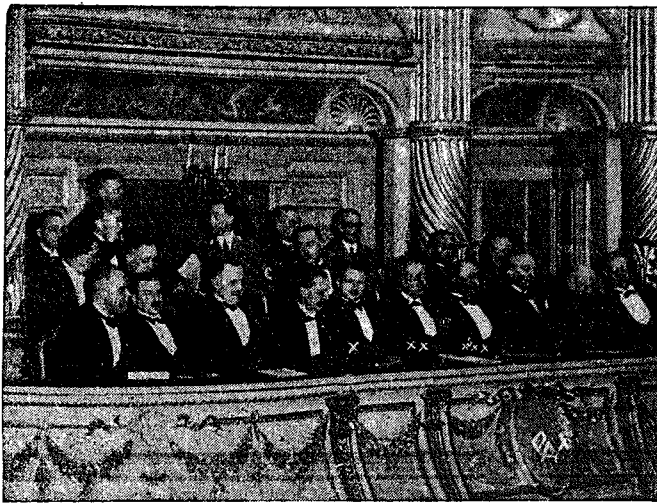
Natrefny wierzyciel.

Do młodego lekarza przychodzi codziennie natrefny wierzyciel z rachunkiem, którego, nie ma-jący jeszcze praktyki lekarz nie może zapłacić. Pewnego dnia lekarz proponuje wierzycielowi: — Jeżeli pan już koniecznie chce codziennie przy-chodzić do mnie, to niech pan sobie przynajmniej głowę obandażuje, żeby moi sąsiedzi myśleli że to pacjent.

CO USŁYSZYMY DZIŚ PRZEZ RADJO?

ŚRODA, 27 LUTEGO.

6'45 Audycja poranna. 12'10 Koncert zespołu P. Rynasa i Z. Ledermana. 13'00 Dziennik południowy. 13'05 Muzyka z płyt. 15'45 Fragment teatralny. 16'00 Koncert harmonistów warszaw-skich. 16'45 Listy od dzieci starszych — omówi p. W. Tarkiewicz. 17'00 Utwory na skrzypce w wyk. W. Grudzińskiego. 17'25 Pogadanka dla kobiet — wygl. p. J. Dybowska. 17'35 Muzyka z płyt. 17'50 Poradnik sportowy. 18'00 Skrzynka pocztowa rolnicza — omówi „nż. W. Tarkowski. 18'15 Koncert zespołu St. Rachońca, 18'45 Odczyt gospodarczy. 19'00 Koncert z Krakowa. 19'30 Piosenki w wyk. H. Dal (z Wilna). 19'50 Wiadomości sportowe. 20'00 Wiece: Kasprzowski (tra. z Poznania). 20'30 Muzyka z płyt. 20'35 Dziennik wieczorny. 20'45 Jak pracujemy w Polsce. 21'00 Koncert Chopinowski w wyk. prof. Zb. Drzewic-kiemu. 21'30 Odczyt w języku angielskim. 21'40 Pieśni polskie w wyk. A. Dobosza. 22'15 Muzyka taneczna.

Uroczystości Szopenowskie w Dreźnie.

W ramach uroczystości ku czci Szopena w Dreźnie z okazji 125-ty rocznicy narodzin na frontowej ścianie Hotelu Stadt Berlin, w którym mieszkał Fryderyk Szopen, została wmurowana tablica pamiątkowa (zdjęcie Nr 1), wieczorem na ratuszu odbył się uroczysty koncert. Na drugim zdjęciu widzimy loż honorową, w której wśród najwybitniejszych obywateli miasta siedzą: prezydent m. Warszawy p. Stefan Starzyński (x), nadburmistrz miasta Drezną p. Zoerner (xx) i wiceprezydent m. Warszawy p. Ofiński (xxx).

Ich gniazdo

POWIEŚĆ

— Wprowadź maszynę pod dach — chwycił Jerzy rękę brata.
— Zdażymy — rzekł zmarszczony Witold — inaczej niewiadomo dokąd trzeba by czekać.
Obejrzał się.
Ewa siedziała już w głębi limuzyny. Calmier wszedł za nią.
A już leciały olbrzymie krople deszczu, szamotanę zwarjowanym wихrem. Znikły już w ciemności odbłyśki reflektorów, gdy przeraźliwa jasność, poz-woliła Jerzemu, stojącemu przed domem, zobaczyć znów ciemną sylwetkę oddalającej się maszyny.
Jerzy zamknął drzwi, wracając do jadalni.
Suchy, przeraźliwy trzask gromu, roz-legał się coraz częściej i prawie równo-cześnie z błyskawicą, przecinając niebo.
Burza była na miejscu.
Nawałnica, która nadsięgnęła błyskawicę, umiejscowiła się nad folwarkiem tak, jakby on był waciwkiem i jedynym miejscem jej pocisków.
Deszcz powiększał się, a pioruny wa-lily bez przerwy.
— Coza lekkomyślność jechać w taka porę — rzekł stary Wolski, wstając zza stołu.
— Warjactwo — burknął Jerzy. Marja milczała zacisnąwszy zęby.
Tylko Hania, błądzą za każdym nowym gromem, szepcząc bezwiednie sło-wo za słowem.
Stary Wolski, który przysiadł na o-

tomanie patrzył na nią z widocznym po-rażeniem. W pokoju trwało milczenie.
Przez pozamykane okiennice, nie do-chodziło jaskrawe światło błyskawic. Jedyne czyste umiejscowiony huk i trzask — drażnił ich nerwy.
Nie próbowali rozmawiać.
Marja, wróciwszy po ojeżdżeniu Witoldów stała koło okna, a teraz uchyliwszy okiennicę, usiłowała przebić oczami chwilową ciemność.
Jaskrawy blask odpędził ją. Panując nad sobą rozmyślnie powoli cofnęła się od okna, poczem podesała do Górkowej.
— Boję się burzy — szepnęła Hania, siedząc jak skamieniała za stołem.
Panna Wolska uśmiechnęła się łagodnie, jak do małego, osamotnionego dziecka i odsunawszy, sąsiednie krzesło, usiłowała zagaic rozmowę.
Napróżno, bo Górkowa była półprzytomna.
— Pani Hania i Maryśka mogłyby pójść lulusiu — odezwał się za nimi żar-tobliwy głos Jerzego. Ja zabieram ojca. — Niedługo to przejdzie, wskazał okno. Słyszycie? już huczy rzadziej! A Witkowie szczęśliwie zajechali — zwrócił się do siostry.
— Skąd wiesz? — podniosła na niego zdziwione oczy.
— Tak sobie kombinuję! — rzekł swobodnie i wesoło. Kobiety wstały i Maryla zaprowadziła Hanię do przy-szykowanego dla niej pokoju.
— Pan Jurek, jest jasnowidzący, — uśmiechnęła się błado kapitanowa — burza zdaje się odchodzić...
Gromy faktycznie przycichły i zrze-dły, tylko ulewa szalała niepowstrzymana.
Do chwili ułożenia Hani, Maryla Wolska, zagłębiona w fotelu, siedziała w jej pokoiku.

Nikt nie wiedział jak była niespokojna, mając przed oczami wyryty obraz czarnej limuzyny otoczonej przeraźli-wymi wężami błyskawic.
— Dobranoc Haniu — podniosła się cicho — już przeszedł! Spij spokojnie.
Z dworu dochodził tylko monotonny szum ulewy czy wichury...
— Wie tatuś — mówił do ojca Jerzy, prowadząc starego do sypialni, którą z nim dzielił — w czelowiek siedzi coś z kota: tak przyzwyczają się do miejsca.
Jerzy zrobił sobie wakacje, a już myśl uciekała mu do Woli związanej z nim la-tami pracy.
— Myślę sobie — ciągnął — co się tam u mnie dzieje?
— Opowiadaj! wszystko... jak tam? — pytał ojciec. — Ciężko mi się do ciebie wybrać, bo zawsze odchoruję... Tak boli potem głowa.
Parogodzinna burza zcichła już i Jerzy, zapominając o niej, malował ojcę wszystkie kąty swoich pól, dróg i budynków.
Tak jak wczoraj, rozmawiali długo.
Tylko wczoraj syn zwracał się ojcę ze swoich planów, co do Hani, ale stary pan nie był niemi zachwycony, choć nie odradzał.
Widać jednak dzisiejsza rozmowa cię-szyła go więcej, bo przychylniej brał w niej udział, póki nie zadrzemał.

XIV.
Nazajutrz po burzy dzień wstał pogodny; powietrze było rześwe, ozębno-ne. W południe słońce wypilo zewnętrz-na wilgoc, zostawiając jako jedyny ślad burzy, polamane gałązki drzew parko-wych i lśniąca, wymyta zieleń roślinno-sci.
Posłaniec Marji przyniósł serdeczny bilet od Ewy: „dojechali szczęśliwie.

Ewa i Adaś pod strachem, Witold nerwowo, z uparciem zamarszczonemi brwami Calmier — jak bajeczny Wikin-g spojny i opanowany...
Z uśmiechem Marja położyła list bratowej na biurczku i odeszła uspokojona do swej roboty.
I biegly dni za dniami, Jerzy posta-nowił stanowczo porozumieć się z Hania.
Była chwila, dość częsta zresztą, że zostali w ogrodzie sami i Wolski popro-wadził ją ku lawce.
— Pani Haniuś, po tylu latach ponawiam swoją prośbę — rzekł prosto z mostu — niech pani odda mi swoją rękę.
— Panie Jerzy — przypomniała — nie jestem wolna!
— Ależ to prawie pewne, że maż pani nie żyje!
Zwiesiała głowę niema.
— Sprawdźmy to przez konsystorz — ciągnął. — Pani jest taka samotna...
— Tu zobaczył izy w jej oczach, więc przerwał, a potem rzekł żartobliwie: — Witold ma rozkosz z żoną bez rodziny! Nie ucieka mu ona, to do siostry w odwiedziny, to do brata na wesele, to do matki... ze skargą na męża! Widzi pani... Ja tobym się bał ożenić z niewia-stą z licznego rodu, bo fruwałaby po świecie, zamiast siedzieć przy mnie!
Mówiąc to, całował ręce kobiety bez władnie opuszczone wzdłuż sukni i spo-głądał w jej oczy z dobrym uśmiechem.
Hania zapatrzyła się w te życiawe źre nice i uczuła wdzięczność, wraz ze zmieszaniem, które ubarwiły jej nikiłym rumieńcem policzki.
Jednak na odpowiedź zdobyć się nie mogła.
Siedziała zamyślona z pochyloną głową.